

ת"פ 23805/09/13 - מדינת ישראל נגד א ע

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 23805-09-13 מדינת ישראל נ' ע
בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ע

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד נדב רייכמן

ב"כ הנאשם: עו"ד צבי ותורי

הכרעת דין

רקע

1. אני מזכה את הנאשם משלוש עבירות של איומים באישום הראשון, ומרשיע את הנאשם ביתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ובעבירה נוספת של איומים הכל כמפורט להלן.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר אוחז שני אישומים כדלקמן:
 - א. באישום הראשון יוחסו לנאשם ארבע עבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
 - ב. באישום השני יוחסו לנאשם עבירות של **תקיפה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(2) לחוק, ו**איומים** לפי סעיף 192 לחוק.
3. הנאשם והמתלוננת היו בני זוג נשואים, ולהם בן יליד 1996 (להלן: "**המתלונן**").
4. על-פי המתואר בעובדות **האישום הראשון, בתאריך 10.9.13** שב הנאשם מעבודתו לדירה בה שהו אותה עת המתלוננים. עובר למועד זה התקשר הנאשם למתלוננת שלוש פעמים, אך היא לא ענתה. בהמשך, ניגש הנאשם למתלוננת ואמר לה: "**למה את לא עונה? שאני אשבור לך את הפלאפון**". בתגובה ענתה המתלוננת לנאשם כי הוא לא ישבור לה פעם נוספת את הפלאפון. בהמשך אמר הנאשם למתלוננת: "את אישה נשואה, את חייבת לענות, ורציתי לדעת אם יש אוכל בבית". בתגובה ענתה לו המתלוננת שלא יתקרב אליה. הנאשם תפס בחולצתה של המתלוננת, והחל מגדף אותה. בהמשך צעק המתלונן לעבר הנאשם שיתרחק מהמתלוננת. הנאשם תפס צלחת זכוכית בידו, ו**איים על המתלונן שיזרוק עליו את הצלחת**, בעודו אומר לו: "**אם אתה גבר, בוא נרד למטה ונלך מכות**". המתלוננת התקשרה והזעיקה משטרה. משהבחין הנאשם בכך צעק לעברה: "**זה לא כדאי לך, זה יעלה לך ביוקר, אני שורף הכל פה**". במקביל נעל את דלת הכניסה לדירה, **נטל סכין מטבח** והכניסה מאחורי גבו בגומי התחתונים, והוסיף "**אני ארצח את כולכם**". בהמשך, הניח הנאשם את הסכין, חייג בעצמו למשטרה ומסר שהוא אומלל. בהמשך,

ניגש למתלונן ואמר לו: "אם אני אהיה בבית מעצר, אני ארצח אותך".

5. על-פי המתואר באישום השני, בתאריך 15.8.13 בצהריים, בדירה, פרץ ויכוח בין הנאשם למתלונן על רקע רצונו של הנאשם ללוות כספים מאחרים. הנאשם והמתלונן החלו מגדפים זה את זה, והנאשם אף ירק בפניו של המתלונן. הנאשם דחף את המתלונן באמצעות הכתף. המתלונן, דחף אף הוא את הנאשם באמצעות הכתף. הנאשם צעק לעבר המתלונן: "מי אתה שתדחף אותי בחזרה", הרים כיסא וזרק אותו לעבר המתלונן, שהתגונן באמצעות הכיסא שזרק לעברו הנאשם. המתלונן הזעיק משטרה. מששמע הנאשם את שיחת המתלונן למשטרה, אמר לו: "אני ארצח אותך, אם אני אהיה היום בתא המעצר, אני אצא מתא המעצר, וארצח אותך".

6. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. לגבי האישום הראשון טען כי התקיים דין ודברים בין המעורבים באירוע, אך הכחיש שאיים. אישר שהתקשר למשטרה. לגבי האישום השני, הכחיש את הדברים. טען כי ביקש לרדת לקנות סיגריות, המתלונן כעס עליו שהוא יוצא לקנות סיגריות ולא בא איתו לשיעור נהיגה, חסם את הדלת, הנאשם הזיז ויצא מהדירה. כאשר חזר, המשטרה כבר הייתה בדירה. הכחיש את זריקת הכיסא ואת האיומים (עמ' 3).

עדויות וראיות המאשימה

7. העיד המתלונן, בנו של הנאשם (עמ' 6). המתלונן מסר שהוא בן 18, ביום 15.8.13 (האישום השני), הוא ישן, שמע את הנאשם משוחח עם מישהו על העברת כספים, הנאשם ירד למטה ושב הביתה. המתלונן קבע עם הנאשם שיבוא עמו לשיעור נהיגה. באותה תקופה הנאשם נהג לצאת מחוץ לבית ולשוב לאחר כיומיים. המתלונן ביקש ממנו שלא ילך. הנאשם אמר לו "מי אתה שתגיד לי לא ללכת", והחל לגדף אותו. המתלונן קילל בחזרה, ואמר לו שהבטיח שלא ילך. הנאשם דחף אותו עם הכתף, המתלונן התנגד, והנאשם אמר לו "מי אתה שתדחוף אותי", לקח כיסא עץ של המטבח וזרק אותו במרחק של שני מטרים. המתלונן הגן על פניו באמצעות ידיו. הנאשם הרים את הכיסא השני, והמתלונן הרים את הכיסא הראשון והגן על עצמו, ולאחר מכן הזמין משטרה. הנאשם אמר שאם הוא יישב בתא המעצר, הוא ישרוף את הבית ויהרוג אותו. באותו זמן המתלוננת, אמו, חזרה לבית מעבודתה ושמעה את הדברים. המתלונן הכחיש שחסם את הדלת. הנאשם ירק על פני המתלונן כאשר ניסה לדחוף אותו מהדלת. המתלונן הכחיש שהעליל על אביו.

לגבי האישום הראשון, ביום 10.9.14, הנאשם יצא ערב קודם מהבית וחזר למחרת אחה"צ, הגיע מזיע, עצבני ועם עיניים אדומות. נכנס בסערה הביתה, והחל לגדף את המתלוננת על כך שאינה עונה לו לטלפון, ועל כך שאין לו אוכל בבית. שבר תמונה. המתלונן אמר לנאשם שלא ידבר כך לאמו, והנאשם השיב שלא יתערב. הנאשם דחף את המתלוננת ומשך אותה. המתלונן העיף את הנאשם באומרו כי לא יגע בה, הנאשם השיב שלא יתערב, והמתלוננת נבהלה והתקשרה למשטרה. הנאשם שמע זאת ו"השתגע". הלך למטבח, לקח סכין עם ידית כתומה מהמטבח, הצמידה לתחתוניו, נעל את הדלת ואמר שהוא הולך להרוג אותם. המתלונן צעק לו "אבא מה אתה עושה", המתלוננת נבהלה, ואז הנאשם חזר לאחור, הניח את הסכין על השיש וירד למטה עד להגעת השוטרים (עמ' 8). קודם לכן, הנאשם איים על המתלוננת שישבור את הטלפון, לקח את הטלפון מהשולחן ודחף אותה. הנאשם אמר שיהרגם. לאחר שרוענן זכרונו, הוסיף העד כי באישום הראשון, הנאשם לקח צלחת ואיים ש"ידפוק" לו את הצלחת בראש. לאחר שהנאשם הלך, הוא ירד ועלה עוד פעם, ואף שבר צלחות. באישום הראשון הנאשם איים עליו באמרו "בוא נרד למטה ונלך מכות, תריב איתי כמו גבר, למה הזמנת שוטרים, למה אתה מלשין עלי".

בחקירתו הנגדית מסר המתלונן שבאישום השני התקשר למשטרה ואמר שהנאשם משתולל ומסומם, ואכן הנאשם היה מסומם, "בקריז" ועם עיניים אדומות (עמ' 9-8). פעמיים קודמות המתלוננים ניסו לשלוח אותו למכון גמילה, אך הנאשם לא סיים את הטיפול. המתלונן טען שלא שיקר, וכי אין לו אינטרס לעשות כן. המתלונן תיאר מקרים בעבר בנוגע

להתמכרות הנאשם לסמים. היה אירוע בעבר שבו אמו הכתה אותו. המתלונן אישר שאמר לאביו דברים קשים בכל הנוגע לשימוש בסמים, ולאופן שבו הוא מממן את רכישת הסמים (עמ' 10, ש' 16). הכחיש שאמר שיתפור לו תיק. המתלונן מסר שהוא מפחד מהנאשם מאוד. האירוע באישום השני החל כאשר המתלונן רצה שהנאשם ילווה אותו לשיעור נהיגה, הנאשם רצה לצאת מהבית, והמתלונן נעל את הדלת כדי שלא ייצא (עמ' 11). המתלונן הסביר כי על אף שהוא מפחד מאביו, נעל את הדלת כדי שלא ייצא. הנאשם דחף אותו באלימות כדי לצאת החוצה. לאחר שהנאשם הדף את המתלונן, ניסה המתלונן לדחוף אותו חזרה עם הכיסא, הנאשם ירק עליו, אמר לו מי אתה שתדחף אותי, לקח את הכיסא וזרק עליו, המתלונן הגן על עצמו עם הידיים והכיסא נפל למרגלותיו. הנאשם לקח כיסא שני וניסה לזרוק עליו, והמתלונן לקח את הכיסא הראשון, הגן על עצמו ואז התקשר למשטרה (עמ' 12, ש' 25-28). הנאשם זרק את הכיסא הראשון לעברו ולא על הרצפה, הכיסא פגע בידי, ורק לאחר מכן נפל ארצה. לאחר מכן, הנאשם יצא מהבית. הנאשם ירד למטה, לאחר מספר דקות עלה למעלה. לאחר שירד, המתלונן התקשר לאמו (עמ' 13-14). לאחר שעלה הוא שבר צלחת ותמונה, ושוב ירד. שבירת הצלחת הייתה באחד משני האירועים (עמ' 14, ש' 17-18). המתלונן אישר כי הנאשם איים שישרוף את ביתם ויהרגם אם יישב במעצר (עמ' 15). המתלונן הדגים כיצד הנאשם באישום הראשון הכניס את הסכין לגומי של תחתוניו (עמ' 16, ש' 8). העד מסר שהנאשם גם הניף את הסכין. המתלונן אישר שעיקלו לנאשם את הג'יפ בשל חובות, והם חוששים שיעקלו להם את הבית (עמ' 18).

8. **המתלוננת העידה** בבית-המשפט (עמ' 20 ואילך). המתלוננת מסרה כי היא נשואה לנאשם כ- 20 שנה, עובדת כאחות. באישום השני, ביום 15.8.13, הייתה בדרכה הביתה, קיבלה טלפון מהמתלונן אשר מסר לה כי הזמין משטרה, משום שהנאשם שבר כיסא על ראשו (עמ' 21). היא הגיעה הביתה ומצאה כיסא שבור על הרצפה, מכה בדלת ואת הנאשם והמתלונן עומדים וצועקים זה על זה, כאשר הנאשם אומר לו שיהרוג אותו, כיוון שהזמין משטרה. היא אמרה לנאשם להתרחק מהמתלונן, ולאחר מכן הגיעה המשטרה. באירוע שבאישום הראשון, 10.9.13, הנאשם לא הגיע כל הלילה הביתה, למחרת הגיע אה"צ, פתח בחוזקה את הדלת, וצעק עליה על כך שאינה עונה לשיחותיו. החל לגדפה במילים בוטות. הנאשם הגיע הביתה מסומם, מזיע ומסריח. התפתח ריב, שגם המתלונן היה מעורב בו. הנאשם משך בחולצתה. הרים צלחת על המתלונן ורצה לזרוק עליו. איים שישבור את הטלפון שלה, טען שלא הכינה לו אוכל. תפס אותה בחולצה. היא התיישרה לקפל כביסה, הנאשם התקרב אליה, המתלונן אמר לו להתרחק ממנה והנאשם גידף אותו. המתלוננת נלחצה והתקשרה למשטרה. הנאשם היה מכור לסמים, נכנס ויצא ממרכז הגמילה. הנאשם ניסה להרים לעברה בקבוק קולה ורצה להעיפו (עמ' 22). אמרה לנאשם להיזהר עם הבקבוק. הנאשם הטיח צלחת על השולחן. היא הקליטה חלק מהאירוע באמצעות הטלפון הנייד שלה, לאחר שחברתה לעבודה לימדה אותה כיצד לעשות זאת (עמ' 22). המתלוננת הפנתה להקלטה והעידה שהנאשם נשמע מאיים שיהרוס לה את הטלפון הנייד. הנאשם איים עליה שיקבור אותה חיה ושיהרוג את המתלונן. היא התקשרה למשטרה (עמ' 25). הנאשם נעל את הדלת, לקח סכין ועמד עם הסכין. המתלונן אמר לנאשם "אבא מה אתה עושה", ואז הנאשם שם את הסכין בגומי של התחתונים ויצא מהבית. המתלוננת הדגימה את הנפת הסכין. הנאשם איים שישרוף את הבית. הנאשם רצה קודם לכן למכור את הבית כדי להחזיר חובות לשוק האפור (עמ' 26). המתלוננת הכירה את הנאשם, לפני כ- 20 שנה, בעת ששניהם השתמשו בסמים ונגמלו. הנאשם חזר להשתמש בסמים. באירוע באישום השני, שמעה את הנאשם מאיים על המתלונן שירצח אותו, היות שהזמין משטרה (עמ' 27, ש' 7-8).

בחקירתה הנגדית העידה המתלוננת כי היו עוד מקרי אלימות שעליהם לא התלוננה במשטרה (עמ' 27-28). לדבריה, אהבה את הנאשם, על אף שהיה אלים. הסבירה כי באחת התלוננות מסרה שהיא מרגישה אישה מוכה "מטאפורית", מוכה נפשית ופיזית והייתה חשופה לאלימות מילולית (עמ' 28). המתלוננת אישרה כי בעבר הורשעה בעצמה בעבירות אלימות נגד ילדיה, ועברה הליך טיפולי (עמ' 29). הסבירה כי הנאשם מבקש להתגרש כדי למכור את ביתם ולהשיב את חובותיו (עמ' 34). המתלוננת הסבירה כי בקשתה לצו הגנה בבית-המשפט למשפחה נדחתה, הואיל ולא הציגה מסמכים רלוונטיים (עמ' 35). הכחישה שהסוואציה באישום הראשון הייתה מבויתת (עמ' 36). המתלונן לא ידע שהיא מקליטה (עמ' 36). חלק מהריב, כולל החלק שבו הנאשם תפס בחולצתה, היה לפני שהחלה להקליט (עמ' 36).

37). העידה שהנאשם הניף את הסכין. לדברי המתלוננת, שומעים את רעש זריקת הצלחת, והנאשם שבר צלחת באירוע באישום הראשון (עמ' 38, ש' 12). הנאשם אף ניסה להטיח בה בקבוק קולה מזכוכית (עמ' 38). האמירה של הנאשם לבן "אם אתה גבר, נרד למטה ונלך מכות" אינה מופיעה בהקלטה. המתלוננת הכחישה שאמרה למתלונן "תענה לו", והעידה שאמרה לבן "אל תענה לו" (עמ' 39, ש' 3). בהמשך הזמינה משטרה (עמ' 41).

בנוגע לאירוע מיום 15.8.14 (אישום שני) העידה המתלוננת בחקירתה הנגדית, כי הנאשם התקשר למשטרה, וכן המתלונן התקשר אליה ואמר כי הנאשם זרק עליו כיסא לראש (עמ' 41, ש' 25). היא הגיעה ושמעה את הנאשם אומר למתלונן שישחט אותו בגלל שהזמין משטרה (עמ' 41, ש' 26-27). המתלוננת הוסיפה שבהקלטה מיום 10.9.13 נשמע הנאשם מכנה את המתלונן "מלשין", הואיל והמתלונן הזמין את המשטרה באירוע מיום 15.8.14.

המתלוננת הסבירה את המסמך שבו הסתיימה העסקתו של הנאשם (נ/4), בכך שהמעסיק של הנאשם התקשר אליה בתקופה שבה הנאשם "נפל לסמים", לאחר שנעלם לארבעה ימים בשל השימוש בסמים. המעסיק שלו חיפש אותו, והיא סיפרה לו שהנאשם משתמש בסמים.

9. **הוגש דוח פעולה שרשם רס"ל יהונתן מלכי** מיום 10.9.13 (ת/2). הוא הגיע למקום עם שוטר ומתנדב. עלו לדירה, שם פגשו את רס"ל קארין אושר. קארין מסרה שהנאשם מעוכב ושייקחוהו לתחנה. הנאשם היה נסער, צעק שרעייתו עושה לו בכוונה ומעלילה עליו דברים, והראה להם פרוטוקול בית-משפט לפיו אינו מעשן סמים.

10. **הוגש דוח פעולה שרשמה רס"ל קארין אושר** מיום 10.9.13 (ת/3). היא הגיעה למקום עם מתנדב. בפתח הבניין הבחינה באדם נסער שצעק לעברה: "זה אני" מסר כי רעייתו רוצה להרחיקו שוב מהבית, וכי הם בהליכי גירושין. עלו לדירה וחברו למתלוננים. החלו צעקות בין המעורבים והשוטרים הפרידו. המתלוננת מסרה שהנאשם הגיע לאחר שנעדר משעה 12 בלילה מהבית, נכנס לחדרה והחל לצעוק ולגדף, תפס בחולצתה ואיים עליה. היא התקשרה למשטרה. כאשר הבין זאת, נעל את הדלת, תפס סכין והכניסה לתחתוניו, ואמר: "אני ארצח את כולם". הבן היה עד לאירוע וגם עליו איים הנאשם. הנאשם עוכב. הסכין נתפסה.

11. **הוגש דוח פעולה שרשם רס"ל יוסף בורגר** מיום 15.8.13 (ת/7). השוטרים הגיעו למקום וראו כיסא זרוק על הרצפה, וכן חלק של פלסטיק שבור. החלו לדבר עם המודיע ואמו. הנאשם נכנס לדירה כאשר הוא נראה נסער ומזיע. החל לצעוק. השוטר ביקש ממנו להירגע, אך הנ"ל המשיך לצעוק לעבר הילד, ואמר "אתה מקלל את אמא שלך". השוטר נכנס עם הנאשם לחדר, ושאל אותו מה קרה. הנאשם מסר שהיה ויכוח מילולי עם בנו, על כך שהבן לא נותן כבוד לאמו ומקלל אותה, אמר שהכיסא נפל ושהבן הפיל את הכיסא. הנאשם ביקש ללכת לשתות, השוטר אפשר לו, והנאשם שוב החל לצעוק על הילד "אתה תראה מה זה", "אתה מקלל את אמא שלך". השוטר ביקש ממנו שיפסיק לצעוק והודיע לו על עיכובו. השוטר שוחח עם המתלוננת שמסרה כי הנאשם אמר למתלונן: "אל תדאג, אני אשחט אותך, אתה תמות שהזמנת משטרה".

12. **הוגש דוח פעולה שרשמה רס"ל רבקה ישעיהו** ביום 15.8.13 (ת/8). היא הגיעה למקום, שוחחה עם המתלונן, שמסר כי בצהריים התגלע ויכוח עם הנאשם, שבעבר השתמש בסמים. הנאשם זרק עליו כיסא ואיים לרוצחו. הנאשם ברח מהמקום טרם הגעת השוטרים. במהלך תחקור המתלונן, הגיע הנאשם לדירה והחל לצעוק. השוטרים ניסו להרגיעו, כאשר היה מזיע ועצבני, דיבר עם השוטרים בקול רם, ואף צעק לעבר המודיע. בתחקור הנאשם, טען כי הם סובלים מהמתלונן, וכי הוא מקלל את המתלוננת. הנאשם טען שלא זרק כיסא, על אף שכלל לא נשאל על כך. השוטרת גבתה תלונה מהמתלונן, אשר מסר כי הנאשם ירק עליו, זרק עליו שני כיסאות ואיים לרוצחו אותו. הנאשם עוכב.

13. **הוגש תקליטור הקלטה** שביצעה המתלוננת לאירועים באישום הראשון (ת/11), וכן תמליל של ההקלטה

(ת/12). על-פי האמור בהקלטה, הנאשם מגדף את המתלוננת. טוען שהיא לא עונה לשיחותיו, ולא הכינה לו אוכל (ת/12, עמ' 1). במסגרת השיחה מגדפים הנאשם והמתלונן זה את זה. הנאשם אמר למתלונן "אתה לא תחיה דקה" (ת/12, עמ' 6, ש' 37-39). הנאשם איים על המתלוננת שאם לא תענה לו לשיחת הטלפון, מכשיר ה"אייפון" שלה "הולך" (ת/12, עמ' 9, ש' 38-39), והוסיף "אני מבטיח לך שלא יהיה לך טלפון" (עמ' 11, ש' 15), "אם לא אז לא קוראים לי עקיבא" (עמ' 11, ש' 19) "לך לא יהיה טלפון, כל עוד את לא עונה לטלפון" (ת/12, עמ' 11, ש' 25). המתלוננת ביקשה מהנאשם שיזהר עם הבקבוק, והנאשם הוסיף שיעיף לה "את הזה" (עמ' 13, ש' 35-36). הנאשם דפק על הדלת (ת/12, עמ' 14, ש' 6).

גרסת הנאשם בחקירה

14. **הוגשה הודעת הנאשם בחקירתו מיום 15.8.13** (לאישום השני) (ת/9). בחקירתו הכחיש את המעשים. טען שבנו קילל. היה אמור לבוא עמו לשיעור נהיגה ורצה לצאת לקנות סיגריות. המתלונן ביקש שיחכה משום שיש לו שיעור נהיגה ועמד ליד הדלת, הנאשם מסר לו שאין דבר כזה ושהוא יוצא, הבן הניח כיסא שיחסום את הדלת, הנאשם הזיז את הכיסא כדי לצאת, וזהו. לא ירק, לא איים ולא השליך את הכיסא. המתלונן עמד וחסם את דלת הכניסה, והנאשם הזיזו עם גופו מבלי לגעת בו, כדי לצאת. כשחזר ראה את הכיסא הפוך, וכנראה שהבן הפך אותו. המתלוננת כלל לא הייתה בבית.

15. **הוגשה הודעת הנאשם בחקירתו מיום 10.9.14** (לאישום הראשון) (ת/10). בחקירתו הכחיש שתקף. טען כי המתלוננת מעלילה עליו. הפנה לפרוטוקול שבו השופטת ציינה שאין ראייה לכך שהוא משתמש בסמים. טען שמעולם לא נהג באלימות. טען שרעייתו הגישה את התלונה, משום שאינו מוכן להעביר את הבית על שמה, ושהמתלונן אמר לו שפעם קודמת "תפר לו תיק" של חמישה ימי הרחקה, וכעת "יתפור לו תיק" של חודש הרחקה. באותו יום, ברגע שהגיע הביתה, רעייתו ובנו החלו לגדפו, וניסו להתיש אותו כדי שיוותר על הבית ויעזוב. המתלוננת לפני ארבע שנים הכתה את הילדים ונשפטה על כך. הנאשם הכחיש שאיים. טען שהוא הזמין משטרה, כי אינו יכול להתמודד עם בנו שמקלל אותו ללא הרף. הכחיש שששתמש בסמים. נשאל מדוע בהיותו מעוכב בתחנת המשטרה השתולל בתא המעוכבים וצעק, סירב לשבת במקום ולא הקשיב להוראות השוטרים, והשיב שהוא מתנצל ומבקש סליחה, היה בסערת רגשות (ת/10, ש' 39).

פרשת ההגנה

16. **הנאשם העיד להגנתו**. לדבריו, המצב בבית לא היה טוב. הוא פוטר מעבודתו בגלל שהמתלוננת ששוחחה עם מעסיקו (עמ' 48). ביום האירוע באישום השני (15.8), הוא הבטיח למתלונן שייקח אותו לשיעור נהיגה, הנאשם הודיע שהוא הולך לקנות סיגריות, והמתלונן התיישב ליד הדלת כדי למנוע מהנאשם לצאת. הנאשם הזיז אותו עם הכיסא, פתח את הדלת ויצא. כשחזר ראה את המשטרה בבית וכיסא הפוך (עמ' 48, ש' 28-32). הכחיש שאיים על המתלונן. הכחיש אף את המעשים באירוע שבאישום הראשון מיום 10.9.13 (עמ' 49). לטענתו, התקשר למתלוננת כדי לשאול אם יש אוכל, לאחר שחזר הביתה שאל אותה מדוע אינה עונה לטלפון שלו, והמתלוננים החלו להקניטו, כדי לתפור לו תיק (עמ' 49). מעולם לא התנהג באלימות. הוא התקשר למשטרה באירוע ביום 10.9.13. הוא צעק באירוע, אך לא התנהג באלימות. לא השתמש בסמים בתקופה הרלוונטית (עמ' 50). הכחיש שנטל סכין (עמ' 51). הנאשם אישר כי במועד שבו נכתב מכתב הפיטורין שלו (2012) היה במוסד גמילה (עמ' 55, ש' 16-17).

בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי באירוע מיום 15.8.13 (אישום שני), הזיז את המתלונן בעת שזה ישב על הכיסא. הנאשם הכחיש שאמר לשוטרים על הכיסא, בטרם נשאל, וטען כי השוטרים משקרים (עמ' 52, ש' 27-31). באירוע מיום 10.9.13 (אישום ראשון) חזר הביתה עצבני, משום שהמתלוננת לא ענתה לו לטלפון. המתלוננת גם לא מבשלת

ולא מנקה (עמ' 53, ש' 12-13). הנאשם אישר שאיים לשבור לה את הטלפון (עמ' 54, ש' 1-2). לטענת הנאשם המתלוננת מעלילה עליו כחלק מהליך הגירושין ביניהם (עמ' 4). הנאשם אישר שיתכן שהשתמש בסמים באפריל 13' (עמ' 55, ש' 27-29).

17. **הוגש פרוטוקול בית-המשפט בצו הגנה** מיום 22.8.13, שבו לאחר דיון במעמד הצדדים, נדחתה בקשת המתלוננת לצו הגנה, ונקבע כי לא הובאו בפני בית-המשפט ראיות כי הנאשם משתמש בסמים, וגם לא לטענת אלימות (נ/1).

18. **גב' א ש** העידה בבית-המשפט (עמ' 45). היא חברה של המשפחה. שמעה שהמתלונן אמר "שיתפור" לנאשם תיק. עוד שמעה את המתלונן מטיח בנאשם טענות על דברים מסוימים שהוא עשה כדי לממן את רכישת הסמים.

בחקירתה הנגדית מסרה גב' ש כי היא ידעה על התלונה בתקופה הרלוונטית. היא לא פנתה למשטרה כדי למסור את המידע האמור שברשותה (עמ' 46). לא זכרה אם אמרה זאת בשלב המעצר, אם לאו (עמ' 47, ש' 4). העדה תיארה כיצד המתלוננת גרמה לפיטורי הנאשם מעבודתו. המתלוננים אינם בקשר עמה (עמ' 48).

במאמר מוסגר יצוין, כי במהלך פרשת התביעה, נרשמה הערה לפיה גב' ש עמדה מחוץ לאולם, ונתבקשה לעזוב את המקום, ולא להאזין מחוץ לדלת למתרחש באולם (עמ' 13, ש' 24-25).

19. **הוגש גזר הדין שבו הורשעה המתלוננת** בשנת 2010 בעבירות אלימות כלפי ילדיה (נ/2).

20. **הוגשה הודעת המתלוננת במשטרה** בעת שנחקרה כחשודה בעבירות אלימות כלפי ילדיה; הודעתה מיום 7.7.13 שבה התלוננה המתלוננת על הנאשם, אך לא ייחסה לו מעשי אלימות (9.7.13) (נ/3).

21. **הוגש מסמך אשר כולל הודעה מהמעסיק של הנאשם** מיום 27.9.12 לפיה בהמשך לבקשתו, וכפי שהובהר על-ידי רעייתו, הנאשם סובל מבעיות רפואיות ואישיות, ומכאן שבעיות אלו אינן מאפשרות לו לתפקד בעבודה, והוא מבקש להפסיק את עבודתו. לפיכך, החברה משחררת אותו מתפקידו (נ/4).

דין והכרעה

מהימנות ומשקל

22. **גרסתו של המתלונן, בנו של הנאשם, עשתה רושם מהימן.** ניכר שהמתלונן, בן 18, התקשה לעמוד ולהעיד מול אביו בבית המשפט, בכה לא מעט במהלך עדותו (עמ' 6, ש' 19; עמ' 8, ש' 13; עמ' 18, ש' 14), התמודד עם הפרעותיו והערותיו החוזרות ונשנות של הנאשם במהלך העדות (עמ' 12, ש' 21; עמ' 14, ש' 20; עמ' 18, ש' 1-3), ואף על פי כן עמד על גרסתו והתמיד בעדותו. המתלונן אף התמיד בגרסתו בחקירתו הנגדית כאשר ב"כ הנאשם הטיח בו שוב ושוב שהוא משקר בעדותו (למשל, עמ' 9, ש' 8-10). אף אם היו סתירות מעטות בגרסתו, כגון בשאלה אם שבירת הצלחת הייתה באירוע הראשון או השני (עמ' 14, ש' 17-24), או אם הנאשם הניף את הסכין (עמ' 16, ש' 18-24), הרי שאין המדובר בסתירות אשר יורדות לשורשו של עניין. ניכר כי המתלונן לא העיד מתוך אינטרס כלשהו, אלא סיפר על הדברים כפי שראה ושמע אותם. גם אם קיים סכסוך גירושין בין הנאשם לבין המתלוננת, ניכר כי עדות המתלונן לא הושפעה מכך, ולא ניתן לקבל את טענת ההגנה לפיה המתלונן סיע בידו המתלוננת להפליל את הנאשם על לא עוול בכפו, בשל ענייני רכוש שבין המתלוננת לנאשם. לפיכך, יש ליתן בעדותו אמון מלא.

23. **גרסת המתלוננת עשתה רושם מהימן.** העדות הייתה קוהרנטית, ברורה ומלאה. גם היא, כמו המתלונן,

נאלצה במהלך עדותה להתמודד עם הערותיו, עלבונותיו ("חולת נפש"; "סוחרת סמים") והפרעותיו של הנאשם לעדות (עמ' 22, ש' 9-10; עמ' 24, ש' 14-18; עמ' 26, ש' 14; עמ' 35, ש' 5-6; עמ' 36, ש' 3-4; עמ' 36, ש' 31; עמ' 39, ש' 4-5; עמ' 39, ש' 16-17; עמ' 40, ש' 28-29; עמ' 41, ש' 4-5). אף על פי כן עמדה על עדותה ועשתה רושם מהימן. לא שוכנעתי מטענת ההגנה, לפיה המתלוננת ביימה את האירוע המוקלט שבאישום הראשון או שהעלילה על הנאשם עלילת שווא. בהקשר זה יש לציין כי ניכר שהמתלונן עצמו כלל לא ידע על ההקלטה, ובשל כך אף לא נזהר בלשונו וגידף במהלך ההקלטה את הנאשם. דווקא העובדה שהמתלוננת לא עדכנה את המתלונן על ההקלטה, תומכת בכך שלא ביימה את הסיטואציה. נמצאו אמנם סתירות מסוימות בגרסת המתלוננת, ואולם אין המדובר בסתירות היורדות לשורשו של עניין, ואשר מקעקעות את מהימנות. כמו-כן, לא שוכנעתי שיש בסיס לקבל את טענת ההגנה שהמתלוננים "תפרו" תיק לנאשם כדי לזכות בדירה.

עם זאת, סבורני שיש להתייחס בזהירות לגרסת המתלוננת. זאת לאור מספר שיקולים:

א. טענת המתלוננת בעדותה כי הנאשם הניף את הסכין לעברה, בניגוד לגרסתה במשטרה (עמ' 37, ש' 18-28).

ב. טענת המתלוננת במשטרה שהיא אישה מוכה "מטפורית" בעוד שלדבריה הנאשם היה אלים מבחינה פיזית (עמ' 28 והשוו נ/3, הודעת המתלוננת מיום 9.7.13)

ג. סכסוך הגירושין בין הנאשם למתלוננת, אשר אף כולל ענייני רכוש, לצד העובדה שייתכן שנאמר למתלוננת על-ידי עורך-דינה בהליך הגירושין, שהרשעת הנאשם בדין עשויה להיות בעלת השפעה על ענייני הרכוש (עמ' 34, ש' 14-16).

ד. דברים שאמרה המתלוננת למעסיקו של הנאשם הובילו בעבר לפיטוריו (נ/4).

לאור זאת, מן הראוי להתייחס בזהירות לגרסתה, ולקבלה בכפוף לחיזוק ראייתי, כגון: ההקלטה או עדות המתלונן, אם כי לא נדרש שהחיזוק יתייחס לכל פרט ופרט מעדות המתלוננת.

24. **גרסת הנאשם לא עשתה רושם מהימן.** ניכר מהאירועים שהנאשם היה נסער והתקשה לשלוט בהתנהגותו. גם במהלך הדיונים בבית-המשפט התקשה הנאשם עד מאוד לשלוט בהתנהגותו (עמ' 18, ש' 1-3; עמ' 24, ש' 14-15; עמ' 24, ש' 28; עמ' 26, ש' 14; עמ' 35, ש' 5-6; עמ' 36, ש' 2-4; עמ' 36, ש' 30-31; עמ' 39, ש' 4-5; עמ' 39, ש' 16-17; עמ' 40, ש' 28-23; עמ' 41, ש' 4-5), ופעם אחר פעם היה צורך להעיר לנאשם על התנהגותו בדיונים בבית המשפט, להורות לו לשלוט בהתנהגותו, לא להפריע למהלך הדיון ולא להרים את קולו בבית-המשפט (עמ' 12, ש' 21; עמ' 14, ש' 20; עמ' 22, ש' 7; עמ' 24, ש' 16-18; עמ' 26, ש' 15-16; עמ' 35, ש' 7-8; עמ' 36, ש' 20-21; עמ' 39, ש' 6-8).

25. טענתו של הנאשם בחקירתו ובעדותו בבית המשפט בקשר לאישום השני, לפיה רק ביקש לצאת מהבית, המתלונן מנע ממנו, והנאשם הזיז את הבן, יצא מהבית וכשחזר מצא את השוטרים בבית, אינה מתיישבת עם מצבו הנפשי הנסער עד מאוד של הנאשם בעת שהשוטרים הגיעו למקום, כשהנאשם עלה עמם לדירה והתקשה לשלוט בהתנהגותו, תוך שצעק על הבן, הזיע והיה נסער (ת/7-ת/8). גם טענותיו לגבי האישום הראשון, לפיהן המתלוננים מעלילים עליו (ת/10), אינן מתיישבות עם התנהגותו לאחר שהגיע לתחנת המשטרה, כשבחקירתו הודה בכך שהשתולל בתא המעוכבים, צעק ולא הקשיב להוראות השוטרים (ת/10, ש' 39). התנהגותו הסוערת של הנאשם אינה מתיישבת עם טענותיו.

26. בחקירתו הראשית התייחס הנאשם בהרחבה דווקא לאירועים שאינם קשורים לכתב האישום. בחקירתו הנגדית עלה כי קיימת סתירה בין גרסתו בחקירה, לפיה באירוע מיום 15.8.13 הוא הזיז את המתלונן מהדלת בעת שזה עמד וחסם אותה (ת/9, ש' 10), לבין עדותו בבית-המשפט, לפיה הזיז את המתלונן בעת שזה ישב על כיסא וחסם את הדלת (עמ' 51, ש' 24). הנאשם לא ידע להסביר את הסתירה בגרסתו. באופן דומה, הנאשם טען כי השוטרים משקרים כשכתבו בדוחות הפעולה שלהם שהוא הפנה אותם לכיסא בטרם נשאל על כך (עמ' 52, ש' 27-31). לא ניתן לקבל את טענתו זו של הנאשם. דוחות הפעולה הוגשו בהסכמה, ולשוטרים אשר רק הגיעו למקום ורשמו את אשר ראו, לא היה שום אינטרס באירוע.

כמו-כן, במהלך עדות המתלוננים, ניסתה ההגנה לטעון שגרסת המתלוננים שקרית בכל הנוגע לכך שבשנים האחרונות היה הנאשם במוסד גמילה. כך למשל, הוצגה למתלונן הטענה שהנאשם נקי כבר 20 שנה (עמ' 9, ש' 10), וכן הוטחה במתלוננת הטענה שעדותה לפיה הנאשם היה בגמילה בתקופה שבה נשלח אליו מכתב הפיטורין (נ/4) אינה נכונה (עמ' 43, ש' 27). לעומת זאת, בחקירתו הנגדית, הודה הנאשם שאכן היה בגמילה בתקופה שבה נשלח אליו מכתב הפיטורין (עמ' 55, ש' 16-17), אם כי טען שהגיע לגמילה על אף שהיה נקי מסמים (עמ' 55, ש' 21-22). הנאשם גם אישר, בחצי פה, כי היה בגמילה באפריל 2013 (עמ' 55, ש' 28-29). נראה כי האמור לעיל, תומך בגרסת המתלוננים ומחליש את גרסת ההגנה.

בסיכומו של דבר, עדות הנאשם לא עשתה רושם מהימן.

27. נתתי דעתי **לפרוטוקול צו ההגנה** שבו בית-המשפט לענייני משפחה, לאחר דיון במעמד הצדדים, ביום 22.8.13, דחה את בקשת המתלוננת לצו הגנה, וקבע כי לא הובאו בפני בית-המשפט ראיות כי הנאשם משתמש בסמים וגם לא לטענת אלימות (נ/1). החלטת בית-המשפט לענייני משפחה משקפת נאמנה את הראיות שהובאו בפניו באותה בקשה לצו הגנה, ואולם אין החלטה זו מחייבת את בית-המשפט בהליך זה, ומוכן הדבר כי הראיות שהובאו בתיק זה לא הובאו בפני בית-המשפט לענייני משפחה באותו הליך. זאת בפרט לנוכח העובדה שהאירועים באישום הראשון התרחשו לאחר החלטת בית-המשפט בצו ההגנה, ואילו באירועים באישום השני העד המרכזי הינו המתלונן, אשר כלל לא העיד בפני בית-המשפט לענייני משפחה, ומכאן שלא היו בפני בית-המשפט לענייני משפחה ראיות של ממש בנושא.

28. כמו-כן, לא שוכנעתי כי יש לקבל את גרסתה של **גב' ש**, בכל הנוגע לטענתה שהמתלונן אמר לה שבכוונתו לתפור תיק לנאשם. מדובר בגרסה מגמתית וכבושה, אשר לא הוצגה במועד הרלוונטי. סבורני כי העדה ניסתה לגונן על הנאשם, לסייע לו ולהשחיר את פני המתלוננים, ואולם לא שוכנעתי כי הדברים האמורים נאמרו על-ידי המתלונן.

אני ער לכך שהמתלונן הכחיש שאמר שהוא "יתפור" תיק לנאשם, ואילו כאשר הוצגה לו השאלה האם אמר זאת לאביבה שהרבני, לא הכחיש את הדברים באופן ברור (עמ' 11, ש' 1-7). ואולם שוכנעתי מעדות המתלונן כי עדותו בכל הנוגע לאישומים מהימנה, וכי אין המדובר בעלילה שהעליל על הנאשם.

29. לאור האמור לעיל, אני מקבל את גרסת המתלוננים ודוחה את גרסת הנאשם.

האישומים והעבירות

30. לאור כל האמור לעיל, **באישום הראשון** קיימת גרסת המתלוננים אשר נתמכת בהקלטה. בנסיבות אלה הוכחה ראשית עבירת האיומים בכל הנוגע לכך שהנאשם איים לשבור את הטלפון הנייד של המתלוננת. לגבי האישום הראשון בכללותו, איני מקבל את טענת ההגנה לפיה מדובר באירוע מתוכנן "שבוימה" המתלוננת כדי לטמון פח לנאשם. המתלוננת אמנם הקליטה חלקים מן האירוע, אך כאמור לעיל, העובדה שהמתלונן לא ידע על ההקלטה תומכת בכך

שלא תכננה זאת מראש. כמו-כן, מהאזנה להקלטה נראה כי המתלוננת אומרת לנאשם "אל תענה לו". המתלוננת הכחישה שאמרה למתלונן "תענה לו", והעידה שאמרה לבן "אל תענה לו" (עמ' 39, ש' 3). עם זאת, לא בכל האירוע המתלוננת תרמה להרגעת הרוחות. סבורני כי שמיעת ההקלטה אינה תומכת בעמדת ההגנה.

31. על אף האמור לעיל, לא שוכנעתי כי הנאשם איים לזרוק צלחת על המתלונן ואמר לו: "אם אתה גבר, בוא נרד למטה ונלך מכות". לפי כתב האישום דברים אלה נאמרו לכאורה בעת שהנאשם החזיק את הצלחת בידו ואיים לזרוק את הצלחת. לדברי המתלוננת בעדותה בחקירה הנגדית, שומעים בקלטת את אירוע הצלחת, כלומר אירוע הצלחת הוקלט, ואף על פי כן לא שומעים בהקלטה את הדברים לפיהם לכאורה אמר הנאשם למתלונן "אם אתה גבר, בוא נרד למטה ונלך מכות". לפיכך, יש לזכות את הנאשם מאיום זה.

32. כמו-כן, לא שוכנעתי שיש להרשיע את הנאשם באיום לפיו הנאשם נטל סכין מטבח והכניסה מאחורי גבו בגומי התחתונים, ואמר "אני ארצח את כולכם". המתלוננת בבית-המשפט הוסיפה על הדברים שאמרה במשטרה וטענה שהנאשם הניף את הסכין (עמ' 25, ש' 18). מדובר בטענה כבושה, אשר אין שום הסבר לכבישתה. בהקשר זה חוששני שהמתלוננת הפריזה בעדותה כדי להשחיר את פניו של הנאשם. מכאן, שלא ניתן לקבל את עדות המתלוננים בכל הנוגע לסכין, ואף לא ניתן להרשיעו באיומים בכל הנוגע לסכין כמתואר בכתב האישום.

33. כמו-כן, לא שוכנעתי כי הוכח האיום אשר נאמר לכאורה לאחר סיום ההקלטה. בשלב סיום ההקלטה, לכאורה נרגעו הרוחות והמתלוננת אף החלה "לקפל כביסה", ומכאן שנתר ספק סביר אם בשלב זה חזר הנאשם ואיים.

34. מכאן, שלגבי ארבעת האיומים המפורטים באישום הראשון, הוכחה המאשימה מעבר לספק סביר איום אחד (לשבור את הטלפון הנייד של המתלוננת), ולא הוכחו מעבר לספק סביר שלושה מעשי איום אחרים.

35. **באישום השני**, הוכח האמור בכתב האישום, לאור גרסת המתלונן אשר נתמכת בעדות המתלוננת. אין ביכולתי לקבל את טענת ההגנה לפיה גרסת המתלונן לפיה פחד מהנאשם עומדת בסתירה לכך שנעל את הדלת וניסה למנוע ממנו לצאת מן הבית. המתלונן אכן רצה שהנאשם יישאר בבית, כפי שהעיד בבית-המשפט, ובאירוע שבאישום הראשון המתלונן אף לא חשש לגדף את הנאשם, ואולם ניכר כי במקביל המתלונן חושש מהנאשם, והדברים נראו על פני המתלונן בעדותו.

בהקשר זה הפנתה ההגנה אף לסתירה לכאורה בין גרסת המתלונן לבין תצהיר שלכאורה הגישה המתלוננת בהליך אחר, ואולם ההגנה בחרה שלא להגיש את התצהיר האמור, ומכאן שלא ניתן לייחס משקל של ממש לסתירה האמורה (ע"פ 7702/10 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.14)). ממילא, המתלוננת לא הייתה עדת ראייה לחלקו הראשון של האירוע, וככל שהצהירה על דברים בהקשר זה, הרי שהצהירה על דברים מפי השמועה שאמר לה המתלונן, ומכאן שלא ניתן לייחס להם משקל רב.

לא שוכנעתי כי באישום זה פעל הנאשם בגדרי הגנה עצמית. אמנם, המתלונן ניסה למנוע ממנו לצאת מן הדירה, אך תגובת הנאשם הייתה בלתי מידתית, וכללה אלימות של ממש ואף השלכת כיסא לעבר המתלונן ואיומים על חייו. לא שוכנעתי כי הנאשם רק היזז את המתלונן, כדי לצאת החוצה.

36. לפיכך, הוכחו העבירות שבאישום השני מעבר לספק סביר, הן מבחינת היסוד העובדתי והן מבחינת היסוד הנפשי.

הרשעה בעבירה שונה או נוספת לפי סעיף 184 לחסד"פ וזוטי דברים

37. במהלך עדויות המתלוננים ובמסגרת ההקלטה עלו מעשים נוספים אשר ביצע הנאשם לכאורה במסגרת האישום הראשון. המאשימה ביקשה להזהיר את הנאשם לפי סעיף 184 לחסד"פ בנוגע למעשים אלה. בסופו של דבר, שוכנעתי כי יש מקום להרשיע את הנאשם בעובדות נוספות שאינן חלק מכתב האישום. לעניין האיום תוך כדי הנפת הבקבוק (ת/12, עמ' 13, ש' 34-35), הרי שאין להרשיע את הנאשם באירוע זה, שכן הוא לא הוכח מעבר לכל ספק סביר. לעומת זאת, ביחס לאמירה למתלונן "**אתה לא תחיה דקה**" (ת/12, עמ' 6, ש' 37), יש להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים. האיום נשמע בבהירות בהקלטה והוכח כדבעי. התבוננות על מכלול המעשים אשר נקבע שהנאשם ביצע מובילה למסקנה שאין המדובר בזוטי דברים.

סוף דבר

38. אשר על-כן, הנני קובע כדלקמן:

- א. באישום הראשון, אני מזכה את הנאשם משלוש עבירות של איומים, ומרשיע את הנאשם בעבירה של איומים.
- ב. באישום השני, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ואיומים.
- ג. ני מרשיע את הנאשם בעבירה נוספת של איומים, מכוח סעיף 184 לחסד"פ.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ד, 03 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.